



MARTINA
ČEKALOVÁ

M Ě S T O Z R A D Y

Je lepší zůstat, nebo odejít?

FRAGMENT

Město zrady

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Martina Čekalová
Město zrady

Copyright © Albatros Media, a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.


ALBATROS MEDIA

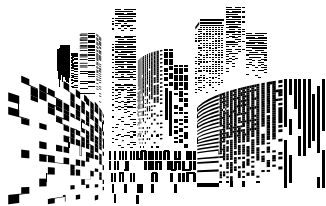
M Ě S T O
Z R A D Y

MARTINA ČEKALOVÁ

FRAGMENT

Copyright © Martina Čekalová, 2020
Cover photos © Lubos Chlubny; Aleshyn_Andrei; marina_eno1; Oleh Phoenix;
GrandeDuc; Dvorakova Veronika; Sergey Nivens; sakkmasterke / Shutterstock.com

ISBN 978-80-253-4762-1 (epdf)
ISBN 978-80-253-4763-8 (epub)
ISBN 978-80-253-4764-5 (mobi)



1. KAPITOLA

Vníkala jsem jen lesní pěšinu před sebou. Rytmus mých kroků se perfektně doplňoval se zběsilým tlukotem mého srdce a všechno ostatní kolem ztrácelo význam.

„Raven!“

Zvolání mého jména mě vytrhlo ze zamyšlení a já ještě zrychlila. Pot se mi perlil na čele. Každým dnem jsem byla o kousek blíže k dosažení své staré kondice, každým dnem jsem byla o kousek blíže k návratu do služby.

„Raven!“

Zatnula jsem zuby a v ten samý moment se vedle mě ozvalo tiché zavrčení. Místy se za mnou objevovaly mělké otisky tlap. Přeskočila jsem kmen padlého stromu a dotkla se země ve stejný moment jako má duše. Pomalu mi docházely síly. Dny strávené na nemocničním lůžku si vybíraly svoji daň. Zastavila jsem na travnaté plošině a rukama se opřela o drsnou kůru stromu. Plíce mě pálily, musela jsem se vydýchat. Ohlédla jsem se k lesní pěšině a naslouchala. Nikoho jsem ale neslyšela. Jen vítr šuměl vysoko v korunách stromů.

Pomalu jsem se posadila. Bylo uklidňující cítit na tváři teplo slunečních paprsků a dotek trávy. Má černá vlčice Rox nabyla zcela fyzickou podobu a lehla si vedle mě. Chvilí jsem cítila mír a klid, ale potom je nahradila hořkost.

Uplynul jeden měsíc, dva týdny, tři dny a sedmnáct hodin od okamžiku, kdy jsem se vzbudila v nemocničním středisku s prostrčeným pravým ramenem, pohmožděninami na různých částech těla a několika škrábanci. Teď už mi zbyla jen jizva po průstřelu. Od té noci se změnila spousta věcí.

Zadívala jsem se před sebe. Celé Soulcity – celé vězení – jsem měla jako na dlani. Zaslechla jsem, jak se někdo blíží. Zaděchával se a hlasitě dupal. Nemusela jsem se otáčet, abych viděla Larru, jak se opírá o nejbližší kmen, vlasy se jí potem lepí k obličejí a sotva stojí na nohou.

„Zatraceně, tohle mi nedělej! Víš, že na tyhle maratony nejsem stavěná!“ supěla a složila se do trávy vedle mě.

Poslední tři týdny – od okamžiku, kdy jsem znovu mohla něco aktivně dělat – mi byla neustále za zády a pokaždé proklínala každý uběhnutý metr. Z počátku jsem se jí snažila vysvětlit, že se mnou běhat nemusí, ale bylo to zbytečné.

Zatímco odpočívala, já sledovala budovy tyčící se do výšky v samém středu Soulcity a rozsáhlá staveniště, která se tu za poslední měsíc objevila. Všichni byli tím útokem překvapeni, dokonalá ochrana selhala. A co bylo nejhorší? Selhala zevnitř. Bylo to veřejné tajemství, i když o tom nikdo nesměl mluvit.

Larra se konečně jakž takž vzhopila a protáhla se. Věděla jsem, co bude následovat.

„Carlos řekl, že bys měla být opatrnější a nepřepínat se.“

Pokrčila jsem rameny. I tohle mi říkala denně. Ona mluvila a já jen přikyvovala, krčila rameny nebo mlčela. Věděla jsem, že z mého výrazu nepozná odpověď, a proto bedlivě sledovala Rox. Jako na povel se zvířecí tělo mé duše rozplynulo ve vzduchu.

„To nebylo nutné,“ zamumlala Larra. Přitáhla si kolena k tělu a také se zadívala k městu. K centru se přibližovala kolona pěti

černých dodávek. V poslední době přijížděly pravidelně. Někdy jen jednou do týdne, jindy dvakrát nebo třikrát. Vždy v brzkých ranních hodinách a Soulcity opouštěly těsně před setměním.

„To je tenhle týden už potřetí,“ poznamenala Larra, když nám dodávky zmizely z dohledu v labyrintu budov. „Myslíš, že je to kvůli tomu útoku?“

Nebylo pochyb o tom, že to tak bylo. Přivázely vybrané zaměstnance zvenčí, kterým bylo povoleno do Soulcity vstoupit. Nesměli o ničem, co tu dělají, s nikým mluvit a podstupovali drsné kontrolní prohlídky. Já znala jen dva druhy takových lidí. Ti první byli fascinováni světem, jehož se stali součástí. Na všechno hleděli s úžasem a sálala z nich touha po vědění. Měla jsem tu čest jich několik potkat, když jsem byla mladší. Nevěřičně na mě zírali a jejich oči vždy sklouzly k mé Rox.

Ti druhí pochopili plnou váhu nevýhod, které s sebou přinášela vědomost o existenci Soulcity. Žádné soukromí, jen pramalá šance na společenský život, protože jejich práce neskončila pouhým odjezdem. Byli neustále sledováni a trest za porušení dohody byl tvrdý. Nikde se nemohli pochlubit svými diplomy a úspěchy, kterých tu dosáhli. Možná proto se jejich fascinace změnila v potlačovanou nenávist. Co však měly obě skupiny společné, byl fakt, že byli zcela nečitelní a nepředvídatelní.

„Slyšela jsem různé zvěsti. Že snad musí projít i prohlídkou bez oblečení.“

„Je to v zájmu bezpečnosti,“ zamumlala jsem a sama byla překvapená tím, že jsem to vůbec řekla. Pokud to překvapilo i Larru, nedala na sobě nic znát.

„Ano, ale není to už trochu příliš? Tím myslím... kam se poděla důvěra?“

„Kde byla důvěra, když lidé vtrhli do Soulcity a postřelili mě?“

„Řekla jsi slovo ‚lidé‘, jako kdyby šlo o jiný živočišný druh. Ne všichni jsou stejní.“

Uchechtla jsem se a Larru to dopálilo.

„Měla jsem přátele! Lidské přátele, Raven!“ vykřikla. Působila napjatě, připravená k útoku i obraně. „Víš, vždycky jsem tě respektovala, tolerovala tvoje chování, protože jsi vyrůstala úplně jinak než já... ale to, jak se chováš v poslední době?!“

Neměla jsem jí co říct. Vztek v její tváři nahradilo zklamání.

„Jsem z toho unavená,“ šeptla, „tolik se toho teď změnilo a nejen ty, Raven. Myslíš, že jsi jediná, koho ten útok vyděsil?“

Chtěla jsem jí něco odpovědět, ale Larra mě sama zastavila.

„Vím, že nechceš slyšet, že máš výčitky svědomí, ale obyvatelé Soulcity teď žijí ve strachu. A já mám pocit, že ty jsi jediná, kdo to nevidí.“

„To není pravda,“ oponovala jsem tiše.

„Že ne? Kdy jsi naposled mluvila s Calebem? Nebo s kýmkoliv z party? Kdybych tě nepronásledovala jako stín, ani by ses neozvala, ale dál by ses jen sama užírala.“

Viděla jsem, jak se vzduch před Larrou začal vlnit a zářit. Síla emocí vytáhla Lařinu duši na povrch. Dexis se zhmotnila ve vzduchu a hluboce zavrčela. Představovala odraz toho, co se dělo v Lařině mysli.

„Nechci ti ublížit, Raven, ale občas bych chtěla, abys otevřela oči a uviděla konečně to, co celou dobu přehlížíš.“

Dexiny oči mě vyzývaly a hodnotily.

„Pravda je, že mám strach. Strach o tebe i o celé město. Vyдали jasný příkaz. Většina těch, co žili za hranicí, se musela bezpodmínečně vrátit.“

O tom příkazu jsem věděla. Jednalo se o jedno z mnoha bezpečnostních opatření. Při pohledu na Larru jsem se cítila provinile.

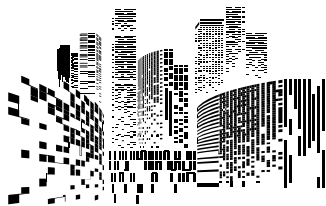
Zničehonic se Larra zvedla, dlaně si otřela do kalhot a Dexis se rozplynula ve vzduchu jako lusknutím prstů.

„Myslím, že je čas, abychom se vrátily, pokud nejsi proti. Na ošetřovně ti zkontrolují rameno a pak se můžeš dál věnovat tréninku.“

Vyšvihla jsem se na nohy a Larra mě chytila za loket.

„Jen chci, abys věděla, že nikdy není pozdě na to otevřít oči.“

S těmi slovy odešla. Poprvé za poslední týdny jsem to byla z nás dvou právě já, kdo následoval tu druhou.



2. KAPITOLA

Tenhle dopis není loučením... tak moc bych si přál jít za tebou... do té doby budu doufat, že mi odpustíš...

Ty řádky jsem znala nazpaměť a nenáviděla jsem každou větu, každé jednotlivé písmeno. V bezpečném úkrytu čtyř stěn svého pokoje jsem četla ten dopis už snad tisíckrát, i když by mě za jeho vlastnictví mohli potrestat.

Po propuštění z nemocnice mě radní vyslychali. Řekla jsem jim, co šlo, a zamřčela existenci dopisu. Celou dobu jsem se bála, že ho někdo najde, ale už jsem ho nepotřebovala.

Roztrhala jsem ho a kousky papíru se snášely na zem jako sněhové vločky.

Klid mi to přineslo jen na chvílku. Ozvalo se zaklepání a já se vyděsila. Rychle jsem útržky sebrala a schovala je.

„Raven! Otevři ty dveře!“

Byla to Larra. Když jsem otevřela, měla zdviženou pěst. Asi se právě chystala znovu zabouchat. V její tváři se dala vyčíst naléhavost a Dexis neklidně přecházela sem a tam.

„Myslím, že bys o něčem měla vědět,“ prohlásila Larra a já si konečně všimla její tmavě zelené zdravotnické uniformy.

„Co se děje?“ zeptala jsem se a nahlédla do chodby. Nikdo tam nebyl.

„Pojď se mnou,“ řekla Larra a vytáhla mě ven.

Do křídla nemocniční budovy jsme skoro běžely.

„Neměla jsem čas, abych pro tebe přišla dřív. Někoho jsem musela ošetřit.“

Míjely jsme spoustu lidí. Muselo se něco stát, když se mezi nimi objevila ochranka.

„Larro, musíš mi říct, co se děje,“ řekla jsem a zastavila se. „Koho přivezli?“

Odpověď ke mně přišla sama. Všichni lidé se shlukli na vzdáleném konci chodby. Z jedné z ošetřoven vyšli dva muži v černém s vyšitým znakem Soulcity na prsou. Mezi sebou vedli mladého potlučeného muže. Až teď jsem pochopila, proč mě sem Larra přivedla. Ten muž se nechoval jako někdo, kdo se stydí za své činy, ať už provedl cokoliv. Měl hlavu hrdě vztyčenou a usmíval se, ale byl to především odstín jeho vlasů, co mi napovědělo, s kým mám tu čest.

Byl to Max Anderson. Právě toho Maxe Andersona, který byl součástí útoku na Soulcity, teď odváděli pryč z budovy nemocnice.

Myslím mi probleskla vzpomínka na chladnou noc a na hlaveň zbraně. Instinktivně jsem se rozešla směrem k němu, ale jakmile jsem stála až u něj, pohlédla jsem mu do obličeje jen letmo.

„Říkal jsem si, kdy se ukážeš,“ poznamenal Anderson.

„Kam ho odvádíte?“ zeptala jsem se strážných a dbala na to, aby můj hlas zněl dostatečně pevně.

Skupinka zastavila. Strážce, který mě převyšoval o víc než o celou hlavu a byl mi nejbližší, si sejmul sluneční brýle. Měl tmavě zelené duhovky.

„Tato informace není pro –“

„Nejsem civil, já jsem –“

„Já vím, kdo jste, a proto taky vím, že jste byla suspendována a nemáte oprávnění se jakkoli zapojovat do záležitostí ochranné jednotky.“

„Jde jen o dočasnou suspendaci,“ zamumlala jsem.

„Jaká škoda, že mě nemůžeš doprovázet,“ sykl Anderson.

Opět ten protivný hlas. Nemohla jsem ho vystát. Strážní se postavili přede mě, jako by vycítili, že se mu chystám jednu vrazit.

„Takhle vás suspendují natrvalo,“ promluvil strážný.

„Můžete ji pustit. Přebírám za ni veškerou zodpovědnost.“

Někdo mi položil dlaň na rameno. Byl to Caleb. Ve skutečnosti nešlo o letmý, uklidňující stisk, ale pevný a nekompromisní tlak, který mě donutil couvnout.

Strážný ustoupil, pohlédl na Caleba a mírně přikývl. Caleb byl oficiálním členem ochranné jednotky. Povýšil, už nadále nebyl součástí výcviku.

„Dej na ni pozor. Je až příliš emocionální.“

„Postarám se o to, aby se nedostala do problémů, pane.“

Nebránila jsem se, když mě Caleb zatáhl dozadu k sobě. Sledovala jsem, jak strážní odchází směrem k hlavní budově. Max Anderson se tvářil, jako by mu to tady patřilo. Nevypadalo to, že by se chystal utéct.

„Rád jsem tě zase viděl, Raven!“ zvolal, když byl skoro z dohledu.

Caleb mě odtáhnul stranou, aby nás nikdo neslyšel.

„Tobě úplně přeskočilo?!“

„Měla jsem vztek.“

„Tys měla vztek?! To je tvá omluva?“

„Ten idiot dal prakticky pokyn k tomu, aby mě střelili!“

„Ano, a bude za to spravedlivě potrestán soudem!“

S každým pohybem směrem k hlavní budově se mě zmocňoval větší a větší pocit zoufalství. Neměla jsem svoji uniformu, neměla jsem nic, co by dokazovalo, že mám oprávnění vstoupit do budovy, natož do soudní síně. A veškeré mé elektronické záznamy jen potvrdovaly, co bylo očividné. Byla jsem suspendována kvůli následkům

zranění, dokud skupina odborníků neuzná, že jsem zdravá a připravená pro návrat.

„Potřebuju ten proces vidět, Calebe,“ připustila jsem neochotně a pohlédla Calebovým směrem. Bodl mě osten žárlivosti, když jsem ho viděla v oficiální uniformě. Byl to náš společný sen, náš cíl. On ho dosáhl, zatímco já ne.

„Dostanu tě dovnitř, ale až tam budeme, budeš sedět na zadku. Nepromluvíš, nepohneš se, prostě nevydáš jedinou hlásku, rozumíš?“

S dávkou nadšení a naděje jsem přikývla a držela se blízko Caleba, když jsme vstoupili dovnitř. Obvykle vládl v srdci Soulcity pořádek. Vše mělo své místo, každý plnil své povinnosti a málokdo si dovolil vybočovat z řady. Dnes zde ale vládl chaos.

Dvě zaměstnankyně, které obvykle systematicky zapsaly každého, kdo do budovy vstoupil, a poslaly ho na správné místo, dnes vypadaly, že se ztratí za hromadou papírů ležících na jejich stolech, a každá z nich zrovna vyřizovala telefonát. Ani jedna si nás nevšimla.

Caleb mě vtáhl do chodby vedoucí k hlavní zasedací místnosti.

„Co se sakra děje?“ zeptala jsem se polohlasem.

„To je kvůli Andersonovi. On a jeho spojenci napadli dodávku se zásobami.“

Tak takhle se sem dostal.

„Zranili někoho?“

Caleb mě dovedl přímo k hlavnímu sálu. Pokrčil rameny a na čele se mu objevila drobná vráska.

„To nevím.“

Potom se obrátil na strážného přede dveřmi. Museli se dobře znát, protože si vyměnili jen několik slov, předtím, než mě Caleb protáhl kolem něj do další chodby. Do soudní síně nás Caleb vtáhl vchodem pro členy Rady a uvnitř jsme se ukryli na zemi za vysokými lavicemi.

Max Anderson seděl na židli s rukama spoutanýma za zády, hlídaný dvěma strážnými. Těmi z nemocnice. Byli dostatečně blízko na to, aby mohli zasáhnout v případě jeho pokusu o útěk, a zároveň natolik vzdáleni, aby bylo zachováno jisté právo na osobní prostor.

Všichni členové Rady již byli na svých místech. Tiše a trpělivě vyčkávali.

„Vzhledem k situaci vám musím připomenout zákon, podle kterého je povinností zjevit vaše vnitřní zvíře, pokud jste souzen,“ pronesla pevným hlasem drobná zapisovatelka, která by se dala skoro přehlédnout. V místnosti vládlo jinak úplné ticho. Slyšela jsem i zrychlený tep svého srdce a to, jak se Calebův dech zadrhl, když se Max Anderson na židli narovnal. Natáhl si nohy před sebe a pouta na jeho zápěstích kovově zachrastila.

„Znám vaše zákony,“ pronesl Max se širokým úsměvem, „ale nemám zrovna v povaze dodržování pravidel, a pokud je mi známo, vy mě k tomu nemůžete nijak donutit.“

Z tónu jeho hlasu doslova odkapávala hořkost, opovržení, ale také notná dávka sebevědomí. Následné ticho ponořilo celou místnost do chladné nejistoty.

„Tím bych si nebyl tak jistý,“ odpověděl radní Salvator.

Nemohla jsem ze svého místa vidět jeho tvář, ale i tak mi po zádech přeběhl mráz.

„Max Anderson, syn Klaudie a Roberta Andersonových. Není známo přesné datum narození ani místo. Přivezen do Soulcity ve věku pěti let v následku komplikací při zásahu jednotky Beta.“

„Jednotka Beta, jak nonšalantní výraz pro násilnické rváče,“ pousmál se Anderson.

Poprvé bylo vidět, jak ztrácí část svého sebeovládání. Vzduch kolem něj se zavlnil, odlesky světla za jeho zády nabíraly tvar.

Už jsem o jednotce Beta slyšela. Udržovali pořádek za hranicemi, dohlíželi na to, že se nikdo neoprávněný nedozví o tajemství Soulcity. Kolovaly o nich různé historiky a strašily se jimi malé děti, aby netoužily po krajině za zdí.

„Zařazen do pečovatelského programu a prohlášen za nezvěstného před třinácti lety,“ dokončil čtení ze spisu Salvator a znovu se posadil. Očividně byl rád, že jeho práce skončila.

Ohlédla jsem se na Caleba, který kupodivu celou situaci nesledoval, ale zády se opíral o křeslo. Rukama si objímal kolena a jen poslouchal. Podle jeho výrazu myslel na to samé co já. Oba jsme podstoupili stejné hodiny historie. Přesně před deseti lety se v Soulcity začalo pracovat na systematictější obraně a byla postavena zeď, kterou už netvořil jen provizorní ostnatý drát na pár místech a strážní věž u hlavní brány.

„Blahopřeji vám. Kdybych neměl svázané ruce, každému z vás bych zatleskal, že jste si dali takovou práci s tímto ‚rozsáhlým‘ průzkumem.“

Do síně vstoupil někdo další. Žena. Doprovázel ji jeden strážný a napůl ji podpíral, protože neznámá měla problémy s chůzí. Postavu měla drobnou, kostnatá ramena zahalená fialovým šálem. Podvědomí mi napovídalo, na koho se dívám. Jocelyn Stratfordová. Hrdlo se mi stáhlo, protože jsem se s ní už dlouho toužila setkat. Byla stejná jako já.

„Maxi Andersone, nepředpokládám, že jste už měl tu čest potkat Jocelyn Stratfordovou. Je tu, aby nám napomohla v případě, že nebudete spolupracovat dobrovolně,“ doplnila zapisovatelka.

Max Anderson mírně naklonil hlavu. Pozorně si Jocelyn prohlédl.

„Cítím se poctěn, že jste si kvůli mně zavolali tak drahocennou návštěvu. Opravdu mi to lichotí.“

Zřejmě věděl, s kým má tu čest.

„Myslím, že je čas zchladit váš temperament, pane Andersone. Podruhé vás jako hlavní radní Soulcity žádám, abyste projevil svou duši, tak jak prikazují naše zákony.“

Charles Salvator nepřipouštěl výjimky. Natahovala jsem se, abych lépe viděla na všechny tváře členů Rady. Téměř všechny zůstávaly zcela kamenné.

„V tom případě nám nedáváte jinou možnost. Jocelyn, prosím, konejte svou povinnost.“

Čas se na krátký okamžik zastavil a místnost se ponořila do naprostého ticha. Bylo slyšet jen pravidelný klapot bot na podlaže, jak se Jocelyn blížila k Andersonovi. Naklonila se k němu, sevřela jeho rameno a cosi mu pověděla. Nikdo nemohl tušit co, ale ať už se jednalo o cokoli, Anderson zareagoval pohrdavým smíchem a slovy: „Vím, kdo jste, dámo. Ale jak jsem řekl, nemůžete mě donutit.“

Pokud chtěl říct cokoli dalšího, nedostal šanci. V následujícím okamžiku protrhl ticho zvuk jeho křiku společně s chrastěním kovových pout. Andersonovo tělo se zmítalo v bolestné křeči. Jocelyn Stratfordová dál pevně svírala jeho rameno, jako by se nic nedělo.

Věděla jsem, že to otřásl i Calebem. Ani jeden z nás nepromluvil a já s hrůzou sledovala, jak se vzduch u nohou Maxe Andersona vlní a ohýbá. Zjevovala se jeho duše. Nešlo o nijak přitažlivý pohled. Obvykle se zvířecí stránka objeví plynule, jako když stéká voda. Tohle bylo vynucené. Když bylo po všem a šelma s narezavělou srstí ležela nehybně na podlaže ve středu místnosti, Andersonova hrud' se rychle zvedala a hlava mu přepadla dopředu. Jocelyn ustoupila.

„Není snad, ehm...“

„Je jen velice vyčerpaný, není mrtvý ani v bezvědomí,“ zahnal Jocelyn obavy jedné z členek Rady mávnutím ruky. Jako na zavolanou zatřásl Max Anderson hlavou a duše u jeho nohou s námahou zvedla tlapu. Když se pokusil promluvit tentokrát, jeho hlas ztratil veškerou sílu. Vypadal, jako by bojoval s malátností.

„Takže ty historiky přece jen nelhaly,“ řekl a narovnal se na židli. Čelo se mu lesklo potem.

„Teď, když je vše v souladu s pravidly,“ oznámil Charles Salvatore ze své vedoucí pozice, „můžeme pokračovat ve výslechu.“

„Maxi Anderson, jste obviněn ze zrady komunity Soulcity. V následujících chvílích vám bude položeno několik otázek,“ ohlásila zapisovatelka a odkašlala si. „Obviněný byl zadržen při útoku na pravidelnou zásobovací jednotku. Společně se svými komplici odcizil několik sad lékařského vybavení a kompletně zničil dodávku převážející krevní vzorky. Celkový rozsah škod ještě stále prověřujeme. Při útoku byli zabiti dva členové ochranky a zraněno dalších pět. Proč jste vy a vaše skupina zaútočili na zásoby? Kde je hlavní centrum vašeho odboje?“

Naklonila jsem se, abych konečně zahlédla starou ženskou tvář. Jocelyn byla nejstarší známý radar. Hluboké vrásky, rty svěšené a povislé. Její oči měly nachovou barvu a zářily intenzivní energií.

„Mě a mé přátele napadlo, že si zahrajeme na upíry, a vy máte té krve tolik, že určitě nebudete postrádat pár vzorků.“

Přece jen si i po tom všem zachoval část ze své vzpurnosti. Nicméně jen on sám se zasmál svému vlastnímu vtípu.

„Naposledy vám zopakuji, že jste ve vážné situaci, pane Andersone. Připomínám, že tresty naší komunity se neřídí trestními sazbami venkovního světa.“

Duše u Andersonových nohou vydala táhlý bolestný zvuk. Anderson tomu nemohl zabránit. Ať udělala Jocelyn cokoliv, znemož-

nila tím jakýkoliv projev lži. Stejně tak vytvořila dokonalý příklad zrcadlení emocí.

„Nedostanete ze mě žádné informace a můžete si přivést, kohokoliv chcete. Musíte být vážně zoufalí, když jste povolali i jiný radar než tu malou holku.“

V jiné situaci by mě Andersonova slova možná nepobouřila, ale teď se do mě zabořila jako nůž. Měl pravdu. Rada musela vynaložit spoustu prostředků, aby sem Jocelyn přivezla. Navíc nebylo obvyklé, aby kdokoliv opouštěl Bezpečný dům, druhou největší základnu naší komunity hned po Soulcity.

„Další otázka... Přiznáváte, že jste byl součástí skupiny, která pronikla do Soulcity před necelými dvěma měsíci a způsobila vážné škody, včetně zranění několika členů komunity?“

V rameni mi bolestně zapulzovalo.

Strach nás ochromuje v těch nejméně vhodných chvílích.

Při té zvláštní myšlence jsem se zamračila.

„Nic takového nepřiznám,“ odpověděl Max Anderson a hlava se mu naklonila na stranu. Vypadalo to, že usnul. Musel přistoupit strážný, aby ho znovu probral.

„Máme kamerové záznamy, které vás usvědčují jako spolupačatele. Řekněte, co víte o chlapci, kterého jste tu noc unesli.“

Zmínka o Chrissovi mě přinutila znovu se začít soustředit na výslech. Viděla jsem, jak se Andersonova hlava zvedla. Na rtech mu hrál pobavený, křivý úsměv, ale přitom vypadal, že se každou chvílí zhroutí.

„Únos? Ten kluk šel dobrovolně, nemohl se dočkat, až odsud odejde, a teď je... pryč,“ zasmál se a z nosu se mu spustil pramínek krve. Na jeho košili tak přibyla další karmínová skvrna.

„Jak moc vyděšení musíte být, když jste přišli o největší trumf? Jaké je vědomí, že ten klíč teď máme my?“

Max Anderson očividně začínal ze svého stavu bláznit.

A jsi si jistá, že právě on je tvůj nepřítel?

Tentokrát to nebyl výplod mé mysli. Nebyly to žádné halucinace. Když jsem odtrhla pohled od krvácejícího Andersona, podívala jsem se přímo do vrásčité tváře Jocelyn Stratfordové a jejích pronikavých nachových očí. Poprvé stála zády k Radě, čelem ke mně a věděla, že tam jsem. Věděla to celou tu dobu.

„Omlouvám se, ale ten chlapec vzdoroval až příliš silně na to, abych ho dále udržela pod kontrolou,“ promluvila chraplavě Jocelyn, ale stále se ode mě neodvrátila. Andersonova duše zatím upadla do bezvědomí ve stejný moment jako její majitel.

„To je v pořádku. Vážíme si vašich služeb komunitě.“

Udělal jsem jen to, co jsem musela, ozvalo se v mé hlavě znovu a já si přitiskla dlaň na ústa.

Je toho tolik, co nevíš, co neznáš, pokračovala Jocelyn, zatímco přecházela středem místnosti několik metrů ode mě. Andersona odvedli zdravotníci a Rada mezitím živě diskutovala, ale všechny hlasy a ruch vymizely v pozadí. Slyšela jsem jen Jocelynin hlas.

Mrzí mě, že tě nemůžu naučit víc, že ti nemůžu ukázat, čeho všeho jsi schopná, a že jsi to musela vidět právě takhle.

Prudce jsem zavrtěla hlavou a vyšklubla se z Calebova sevření, kterým se mě snažil uklidnit. Jen z představy, že bych někomu udělala to, co Jocelyn Maxovi, se mi zvedal žaludek.

To, co dokážeme, je naším darem i prokletím. Musíš to rozvinout, Raven. Přestože ti oni budou tvrdit opak, nevzdoruj tomu.

„Jste v pořádku, Jocelyn?“

Spojení, které jsem ještě před chvílí cítila, zmizelo. Jocelyn zavrávorala a jeden ze zdravotníků jí pomohl zůstat pevně na nohou.

„Nic mi není, jsem jen vyčerpaná,“ odpověděla.

„Zdravotníci vás prohlédnou. A my zajistíme, abyste se mohla

co nejdříve vrátit do Bezpečného domu za svými blízkými,“ slíbil Salvator.

Výslech byl u konce, soud rozhodne o trestu během následujících hodin. Byl čas odsud zmizet, než si nás někdo všimne. Caleb mě opatrně vytáhl na nohy a tiše jsme se vytratili stejnou cestou, jakou jsme přišli.

Ten mladík má všechny odpovědi na tvé otázky ve své mysli, zeptej se ho, uslyšela jsem.

Nějakým zázrakem jsem se díky Calebovi dostala ven z budovy zadním vchodem. Caleb mě podpíral, dokud jsme nestanuli na čerstvém vzduchu. Pak mě pustil, udělal několik kroků stranou a rukama si vjel do vlasů.

„Co se tam sakra stalo?“

Bolela mě hlava. Musela jsem se opřít o chladnou cihlovou zeď.

„Ona prostě jen...!“ Caleb rozhodil rukama a došla mu slova, ale věděla jsem, co myslí. Ani já už nikdy z hlavy nedostanu, jak sebou Max Anderson škube bolestí a jak se nedobrovolně zhmotňuje jeho duše.

„Kdyby se někdo dozvěděl, že jsme tam byli, tak...“

„Nikdo se to nedozví, Calebe! Nikomu nic neřeknu,“ ujistila jsem ho. Přecházel sem a tam, na chvíli si vložil tvář do dlaní, jako by hledal rozumné vysvětlení.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se mě, ale já ho nevnímala. Nebyla jsem v pořádku ani trochu. Caleb to dobře věděl.

„Takže Jocelyn Stratfordová...“, nechal vyznít úvod věty do ztracena a já vytušila, kam tenhle rozhovor povede.

„Ona je radar... jako ty. Myslíš, že bys –“

„Nedokázala bych nikdy udělat to, co ona – nikdy,“ odvětila jsem nekompromisně a zavrtěla hlavou.

„Chci jen říct, že –“

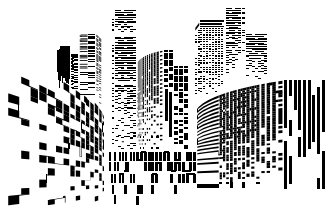
„Neříkej nic. To, co jsme viděli tam uvnitř, bylo mučení, Calebe!“

Caleb se stáhnul. Uplynulo pár vteřin, než se mu na uniformě ozval pager.

„Budu se muset vrátit na pozici. Jsi si jistá, že to tu zvládneš?“

Věnovala jsem mu skeptický pohled a přikývla. Zdržovat se tu delší dobu pospolu bylo nebezpečné a já stejně už měla být u doktora Carlose na pravidelné prohlídce.

Caleb odešel a já přemýšlela. Splnil se mi sen. Potkala jsem Jocelyn Stratfordovou. Ale to setkání nebylo tak skvělé, jak jsem si představovala. Naopak podnítilo ještě víc otázek. A pokud měla Jocelyn pravdu, odpovědi na ně měl Max Anderson.



3. KAPITOLA

Vyčkávala jsem, dokud na město nepadla noc a neusnadnila můj plán. Vlastně byl docela mizerný a od prvního okamžiku odsouzený k nezdaru, ale nic jiného jsem neměla.

Vyšla jsem z ubytovny a chladný noční vzduch mě zaštípal do tváří. Neexistoval žádný zákon, který by zakazoval pohybovat se venku po setmění, ale věděla jsem, že mě sledují rozsáhlým kamerovým systémem. Ten pocit se nedal setřást, a proto mi bylo jasné, že budu mít jen pár minut, než mě chytí.

Sevěla jsem dlaně v pěst, až mi zbělaly klouby, a vzhledla k obloze. Byl zrovna úplněk. Stříbrný kotouč mi zářil nad hlavou společně s hvězdami. V hlavě se mi vybavila slova mé matky: *Ani jedna z hvězd na obloze nezáří nadarmo*. Když zrovna netrávila noční směny v práci, brávala mě ven. Nadechla jsem se čerstvého nočního vzduchu a přidala do kroku.

Budova, ke které jsem mířila, se nacházela na okraji Soulcity. Místní jí přezdívali Klec, protože přesně tím byla. Vězení, o kterém se nesmělo říct, že je vězením. Oficiální označení znělo Ústav pro nepřizpůsobivé. Připomínala bílou krabici, kterou kdosi upustil na skládce. Nedalo se říct, že by Klec oplývala nejlepším moderním vybavením a ochranným zabezpečením, protože tam uvnitř nebylo nic cenného. Byla ostudným tajemstvím Soulcity a většinu času se všichni obyvatelé tvářili, že vůbec neexistuje.

Vyškrábala jsem se na kontejner, abych rozbila okno a dostala se dovnitř, ale zarazil mě něčí hlas.

„Hej, vypadni odtamtud!“ zakřičel muž jen chvíli předtím, než se rozběhl mým směrem. Kužel světla z baterky mě oslepil jen na vteřinu, ale stačil k tomu, aby mě vyvedl z rovnováhy a já se zřítila na zem. Zaskučela jsem bolestí, ale rychle jsem se zase vzpamatovala. Nemohla jsem dovolit, aby mě noční hlídka nahlásila. Muž už byl skoro u mě.

„Slyší mě někdo? Chci nahlásit nepovolený vstup do –“

Omráčila jsem ho přesným úderem a vysílačka mu vypadla z ruky.

„Je mi to líto,“ zamumlala jsem a vyhoupla se zpátky na vrchol kontejneru. Kamenem jsem rozbila sklo. Už nebylo cesty zpět. Trestu se nevyhnu, a proto alespoň musím získat to, pro co jsem si přišla – odpovědi.

Opatrně jsem vlezla dovnitř a doskočila přímo do rozbitého skla. Okamžitě mi přeběhl mráz po zádech a ucítila jsem zvláštní zápach. Skoro jsem viděla vlčici v mém nitru, jak se odporem stáčí do klubíčka.

Někde tady byl Max Anderson a já ho musela najít. Nesnášela jsem to tu s každým dalším krokem víc a víc. Slyšela jsem tlumené výkřiky a cítila cizí přítomnost. Konečně jsem našla, co jsem hledala. Desítky a desítky upravených kójí tvořících oddělené vypořádané cely. Na první pohled vypadaly jako nemocniční pokoje.

U první kóje jsem se chvíli zdržela. Byla v ní žena, jejíž tvář již seschla věkem, kůže jí visela na pažích, na sobě měla plandavé oblečení a pohled upírala do prázdna před sebou. Kolébala se v houpacím křesle dopředu a dozadu. Její duše jí bez pohnutí ležela na klíně. Vypadala jako drobné klubíčko bílé srsti. Žena ji nepřítomně hladila a cosi tiše mumlala.

Vtom se chodbou rozlehl vysoký ženský křik a z vedlejší cely ke mně vystřelila ruka další ženy. Stejně pohublá a kostnatá.

„Prosím, prosím!“

Dlouhé hnědé vlasy měla zacuchané, nehty na konečcích prstů okousané a krvavé. Oči vytřeštěné stejně, jako byly ty mé. Po tvářích jí stékaly slzy.

„Nechtěla jsem to udělat...“, zašeptala a stáhla paži zpátky k tělu. Trásla se. „Byla to jen chvilka, nechtěla jsem...“, opakovala stále dokolečka.

Po jejím boku se míhalo světlo. Barevné odlesky nabíraly jen stěží znatelnou fyzickou podobu. Na chvíli se objevila drobná tlapa, pak kus tlamy a zvířecí ucho. Sledovala jsem to a žena následovala můj pohled. Když došla očima až na ono místo, vykřikla, během okamžiku se vyškrábala na nohy a skrčila se v rohu, kde se trásla jako osika.

Na tváři jsem ucítila něco vlhkého. Už jsem nedokázala zadržet slzy. Teď mi byl nedostatek stráží v budově jasný. Kdo by tu taky dokázal vydržet? Naše těla byla odolnější vůči fyzickému zranění, ale po psychické stránce jsme byli mnohem náchylnější k újmě. Jen osm procent občanů se dožívalo úctyhodného stáří. Život s oddělenou duší si žádá velké množství silné vůle a sebeovládání. Mysl se pod vším tím tlakem snadno zhroutí. Ti, co to nezvládli, skončili zde.

Vrávorala jsem dál a bála se nahlížet do dalších cel, ale přece jen jsem to udělala. Muž za mřížemi mi až příliš připomínal otce. Nevypadal jako ti ostatní. Na první pohled nevykazoval známky šílenství. Tělo měl natažené na matraci a zíral do stropu. Všimla jsem si ale obvázaných zápěstí.

Nepřítomně jsem si položila dlaň na rozbouřený žaludek a několikrát zopakovala dechové cvičení, ale žádané uklidnění se nedostavilo.